

2. søndag i påsketiden. Joh 21,1-14

Dette hellige evangeliet står skrevet hos evangelisten Johannes i det 21. kapitlet

Siden åpenbarte Jesus seg enda en gang for disiplene ved Tiberiassjøen. Det gikk slik til: Simon Peter, Tomas, som ble kalt Tvillingen, Natanael fra Kana i Galilea, Sebedeus-sønnene og to andre av disiplene hans var sammen der. Simon Peter sier til de andre: «Jeg drar ut og fisker.» «Vi blir også med», sa de. De gikk av sted og steg i båten. Men den natten fikk de ingenting.

Da morgenen kom, sto Jesus på stranden, men disiplene visste ikke at det var han. «Har dere ikke noe å spise, barna mine?» sa Jesus til dem. «Nei», svarte de. «Kast garnet ut på høyre side av båten, så skal dere få», sa Jesus. De kastet garnet ut, og nå klarte de ikke å dra det opp, så mye fisk hadde de fått. Disippelen som Jesus hadde kjær, sa da til Peter: «Det er Herren.» Da Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han kappen om seg – den hadde han tatt av – og kastet seg i sjøen. De andre disiplene kom etter i båten og dro garnet med fisken etter seg. De var ikke langt fra land, bare omkring to hundre alen.

Da de var kommet i land, så de et bål der, og det lå fisk og brød på glørne. «Kom hit med noen av de fiskene dere nettopp fikk», sa Jesus til dem. Simon Peter gikk da om bord i båten og trakk garnet i land. Det var fullt av stor fisk, ett hundre og femtiture i alt. Men enda det var så mange, revnet ikke garnet. Jesus sa til dem: «Kom og få mat!» Ingen av disiplene våget å spørre ham: «Hvem er du?» De visste at det var Herren. Så gikk Jesus fram, tok brødet og ga dem, det samme gjorde han med fisken.

Dette var tredje gang Jesus åpenbarte seg for disiplene etter at han var stått opp fra de døde.

Slik lyder det hellige evangeliet.

Er vi tilbake til hverdagen igjen? Her i Østenstad ble påskefesten raskt avløst av noe så jordnært som et loppemarked. I uken som gikk, fyltes kirkens mange rom med gammelt og brukt, ødelagt og skittent, brukbart og ubrukelig. Containeren sto klar til å fylles av det som ingen ville ha. Vi var definitivt tilbake til hverdagen. Slik også Jesu disipler var. Jeg ser for meg at de kommer ut av påskens hendelser nokså gjennomrystet i sitt indre. De hadde vært vitner til arrestasjon, rettssak, tortur,

korsfestelse, død og begravelse. De hadde flyktet, sviktet, frosset seg gjennom nettene, grått og sovet lite. Da en som liknet Jesus sto midt iblant dem, kommet som en ånd gjennom lukkede dører, hadde de blitt skrekkslagne og trodde de så syner. De hadde tvilt og benektet at det kunne være sant, og selv om de fikk anledning til å se og kjenne, var det uvirkelig at oppstandelsen kunne være et faktum. Det var som en drøm som de våknet opp fra hver gang de var alene igjen. «Nei, han kunne ikke være i live.»

Så ser de ham igjen for tredje gang. Denne gangen er sju av dem samlet. De er tilbake på stedet hvor de første gang ble kalt til disipler. Den gang slapp de garnene da Jesus kom forbi og ba dem bli menneskefiskere. Nå har de grepet garnene igjen. Hverdagens gjøremål gir en slags trøst og hjelper dem til å ikke miste grepet om virkeligheten. Kanskje det er vanlige fiskere de egentlig skal være, for hva ellers skal de gjøre?

Jeg kjenner meg igjen. Det hender livet blir så kaotisk at man er redd for å miste grepet fullstendig. Likevekten forsvinner. Du har kanskje også opplevd hvordan det livet du kjente ble snudd på hodet? Så griper man fast i noe kjent og trygt for å få fast grunn under føttene igjen. Jesu disipler fant trøst i fiskeutstyret

og de vante rutinene. Men noe var galt: Samme hvor mye de fisket, så ble det ingen fisk i garnet. Det var kanskje ikke så enkelt som å gå tilbake til det gamle. Etter alt de hadde opplevd, kunne ingenting bli som før igjen. Og kanskje var det ikke meningen heller. Jesus hadde en gang kalt dem til et annerledes liv; om han ikke lenger var sammen med dem hver dag, så betydde ikke det at de bare kunne glemme alt han hadde sagt. De *skulle* ikke være vanlige fiskere. De hadde fått et annet oppdrag, men de turte ikke helt å kaste seg uti det.

Å kaste seg uti det ukjente, å satse på noe ingen andre tror på, å bryte opp og ta konsekvensene av en overbevisning – tør vi det? Det strider mot den trygghetssøkende natur. Mange av oss velger tryggheten fremfor en usikker fremtid om vi blir satt på valg. Det er naturlig, det kan også være riktig, men kanskje ikke alltid. På fredag forrettet jeg bisettelse til en gammel mann. Han holdt en tale til barn og barnebarn på 90-årsdagen sin og delte litt av sin livserfaring med etterslekten: «Du angrer sjelden på det du gjør, men kan angre bittert på det du unnlot å gjøre,» var hans hilsen til de unge.

Hva tenkte disiplene der de slet med garnene og ikke fikk fisk? Jeg tror de kjente seg slitt i stykker av savnet etter ham de ville

følge, og frykten for hva det betydde, men også tvilrådigheten, for hvordan i all verden skulle de følge opp alt de hadde hørt og sett?

Troen er et usikkert prosjekt. Den gir ingen garantier. Vi er ikke troende fordi det gir bedre livskvalitet, bedre økonomi eller mer trygghet. Den gir ikke en gang sjelefred bestandig. Uro, uvisshet, tvil – skal, skal ikke? Det gir ingen sikker fremtid å kaste seg uti det ukjente. Derfor velger vi som oftest det kjente.

Men da Peter og de andre disiplene strevde som verst, ble de avbrutt av en stemme: «Har dere ikke noe å spise, barna mine?» De så opp, men da de så skikkelsen på stranden, kjente de ham ikke igjen. Likevel gikk de med på forslaget hans da han ba dem kaste garnet på andre siden av båten. De ante hvem han var. De øynet et håp. De kastet garnet. De fikk fisk. Det demret for dem. De kjente ham ikke igjen, men de skjønnte likevel hvem han var. De kastet seg uti det, Peter i alle fall. De kunne ikke komme fort nok frem. Bålet på stranden, brød på glørne, den fremmede tar brødet, går frem og gir dem. Likeså tar han fisken, bryter i stykker og gir dem. Nå kjenner de ham igjen. Det er Herren. De vet det fordi han gjør slike ting som Herren gjør, han som har gitt dem mat før. Han som har gitt dem omsorg før. Han som har

tiltalt dem som om de var barn som trenger trøst etter opprivende hendelser. Sammen med ham, er de trygge midt i alt det ukjente.

Dette er det kristne livet. Det er å være sammen med en som gir deg omsorg og trøst. Da tør du det han ber deg om, om det så er å bryte opp og gjøre alvor av det du vet er din oppgave her i livet. Å kaste seg uti det, er ikke farlig når en som er større enn alt står og tar imot. Å tro er å stole på styrken hos ham som har skapt oss. Da handler det ikke lenger om hva *du* kan få til, men hva *han* har fått til.

Det kristne livet starter her og nå. *Døpefonten* rommer vannet som vi blir overøst med som små. Da ble vi holdt godt fast av en voksen, men nå er det på tide å legge på svøm. Vannet bærer. *Alterbordet* er vårt bål på stranden der maten blir gjort i stand. Jesus gir seg selv til oss. Brød og vin. I disse håndfaste elementene kjenner vi ham igjen. Det er på tide å ta imot, på tide å gripe den delen av virkeligheten som ikke er til å tro, men som likevel kan løfte oss inn i et nytt liv.

Loppemarkedet er pakket sammen. Alt det gamle er borte. I kveldingen kom vaskehjelpen og vasket bort skitt og støv,

pusset vinduer, satte blomster i vaser, slapp inn frisk luft. Huset var ikke til å kjenne igjen. Likevel var det samme huset hvor vi hadde jobbet så hardt og hverdagslivet hadde presset seg på. Nå er det helligstedet som åpner seg mot oss og hvor vi blir møtt med omsorg og nådefulle handlinger. Dåp og nattverd. «Kom og ta imot, kom og spis!» sier han som alltid kommer oss i møte.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd som var, er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen